

nego naš prevzetni petelin. Ko sem šel k maši, zdelo se mi je, da me vsakdo občuduje. Kdor pa je le šel brezbrizno mimo mene, zdel se mi je pravi surovež. Domu gredočemu se mi je izpoddrknilo ravno na brvi, in moral sem stopiti v vodo. Dekla me je zatožila, da sem že hodil po potoku. Komaj sem se izgovoril. Pa vesel sem bil, da so škornji držali vodo. In lepi so bili!

Koliko škornjev sem že raztrgal od iste dôbe, a z nobenimi nisem imel več takega veselja. Sedaj rad obuvam tudi vezanke, in kar nič me jih ni sram! Prav pravi pregovor: Časi se spreminjajo in mi v njih.

Zimske pesmi.

6. Zimska slika.

Kako pod težkim snegom
Se smreke vklanajo!
O sladkih dnevih vîgređi
Otožne sanjajo.
Ko vse okrog cvetelo,
Ljubkó duhtelo je,

In kolo pevcev radostnih
Veselo pelo je.
A zdaj samotna, bela
Razgrinja se ravan,
A zdaj hripavo včasih le
Zakroka črni vran.

Smiljan Smiljanič.

7. Zimska vožnja.

Po jasnem nebu mesec plava,
Večernica sije od strani,
Noči prihaja ura pozna,
Kot grob ravan snežena molči.

Konjičema z vratu oglašá
Le drobnih kraguljčkov se pas;
Pomikajo sani se počasi,
Kot bila brez konca ozka bi gaz.

Kadíta hrbta se konjičev,
Na griví, na repu se dela srež,
Hu, mrzlo veter tenek brije,
Zavija se stari voznik kot jež.

Otrpla ušesa mraz mi gloje,
Poščipal bi nohte s prstov mi rad,
A tudi želodec že toži,
Kako po njem gospodari glad.

Pa res! Vsa ravan velika je miza,
Bel prt je po nji razprostrt,
Nad njo svetilka krasna je mesec . . .
Oh, gledam in gledam, pa prazen je prt.

Glej, velikan se v grmovju skriva,
Gotovo pojedel vse je on sam.
Voznik, voznik, li ni te groza,
Ne vidiš li požeruha tam?

„Kaj sanjaš, deček? Natanko pogledi,
Star hrast v mesečini strah je ta.“
Vže dobro, vže dobro, pa hitro poženi,
Rad grel bi skoro se doma.

Na vrata mi hodi stat sestrîca,
Ob oknu mi oče in mati stojé;
Poženi, voznik, in počí z bičem,
Vže v dalji se hišica beli, juhé!

Greg. Gornik.

